

ЗАВАРЕНИЦАТА И РОДНАТА ДЪЩЕРЯ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Жената на един селянин умряла и му оставила невръстна дъщеря. Не се минало много и той довел в къщи втора жена — вещица. Мащехата намразила заварената си дъщеря. След време и вещицата родила дъщеря, но тогава още повече намразила завареницата. Намислила вещицата да погуби сирачето. Напълнила веднъж едно гърненце с тлъсто ядене, завързала го с чиста кърпа и заръчала:

— Занеси това на баща си на нивата, само че си отваряй очите добре: капчица мас да плисне по кърпата, ще ти откъсна главата!

По пътя сирачето треперило от страх да не разплиска яденето, но пак не могло да го опази — изцапала се кърпата. Заплакала горчиво девойката.

— Защо плачеш, дъще? — попитал баща ѝ.

— Довечера ще се простя с живота си — казала девойката. — Мащехата ми се заклани, че ако изцапам кърпата, ще ми откъсне главата.

— Хайде, хайде, стига си плакала! Тя само тъй го е рекла. Щом си отидеш вкъщи, изпери кърпата.

Прала девойката кърпата, прала, но не могла да я изпере добре и пак заплакала горчиво. Изведнъж що да види — пред нея една змия. Змията ѝ казала:

— Я стига си плакала! По-добре ми изплети венец: сестра ми се жени утре!

Девойката накъсала цветя и бързо-бързо ѝ изплела венец. Тогава изпъзляла втора змия и казала:

— Я стига си плакала! По-добре ми изплети венец: сестра ми се жени утре!

Завареницата накъсала още цветя и бързо-бързо изплела втори венец. В същия миг изпъзляла трета змия. Тя също ѝ казала:

— Я стига си плакала! Аз съм годеница, утре е сватбата ми: изплети ми венец!

Накъсала девойката най-пъстрите цветя, каквито намерила и изплела прекрасен венец. Щом подаде венеча на змията годеница, появили се две други змии с венци на главите и всички в един глас попитали:

— Какво да ти пожелаем, сестрице, от благодарност за доброто ти дело?

— Нищо не ми трябва, нека само тази омазнена кърпа да стане чиста!

Тогава първата змия казала:

— Нека кърпата ти да стане два пъти по-бяла от преди!

Втората змия казала:

— Нека лицето ти да грейне от хубост като слънце!

Третата змия казала:

— Когато заплачеш, нека очите ти да ронят бисери, а когато продумаш, нека гласът ти да звучи по-нежно от музика.

Върнало се сирачето в къщи и донесло пълно гърне с бисери — сълзите си. Дало на мащехата си бялата като сняг кърпа, но нищо не ѝ разказало. Гледа вещицата и не вярва на очите си: как ли девойката е успяла да направи кърпата толкова бяла? Къде е намерила тези бисери? Защо се е разхубавила толкова? Защо гласът ѝ звучи като музика? И взела, че изпратила на другия ден родната си дъщеря с гърне ядене на нивата.

Дъщеря ѝ разсипала яденето и изцапала цялата кърпа.

— Ех, дъще — казал бащата, — няма ли да ти се кара майка ти загдето си изцапала кърпата?

— Че защо ще ми се кара? Стига само да разбере как сирачето вчера е изпратило кърпата, за друго не ме е грижа!

— Ох, дъще, тя навярно със сълзи е изпратила кърпата, толкова горчиво плачеше!

Щом чула това, дъщерята на вещицата почнала нарочно да хълца на връщане и да пролива сълзи, за да събере в гърнето толкова сълзи, колкото да изпере кърпата. Изведнъж пред нея изпълзяла една змия и казала:

— Стига си плакала! По-добре ми изплети венец: сестра ми се жени утре!

Девойката ритнала е крак змията и продължила пътя си. Изпълзяла втора змия и казала:

— Я стига си плакала! По-добре ми изплети венец: сестра ми се жени утре!

Девойката ритнала и втората змия и продължила пътя си. Изпълзяла трета змия и казала:

— Я стига си плакала, сестрице! Аз съм годеница, утре е сватбата ми, изплети ми венец!

Девојката ритнала и тази змия, но щом тръгнала по-нататък, до нея допълзели и трите змии и рекли:

— Е, какво да ти пожелаем сега? Нека кърпата ти стане черна като катран; нека вместо сълзи от очите ти да падат жаби, нека лицето ти потъмнее като нощ, а гласът ти да заприлича на животински рев!

Посрещнала вещицата дъщеря си и се смаяла: защо кърпата ѝ е толкова черна? Откъде са се взели в гърнето толкова жаби? Защо дъщеря ѝ е така погрозняла и гласът ѝ е толкова страшен?

След всичко това мащехата още повече намразила сирачето и не му давала нищо за ядене. Но завареницата все повече и повече се разхубавявала, въпреки че не я хранели.

Минали се няколко недели. Веднъж край къщата на вещицата минавал случайно царският син и дочул женски глас, нежен като музика. Спрял конете принцът и попитал:

— Кой приказва с толкова звънлив глас?

— Това е моята дъщеря! Моята дъщеря! Почакайте малко, ей сега ще я доведа!

Скрила мащехата завареницата си под една празна каца и я заплашила: само да посмее да мръдне или да каже дума, жива няма да остане. А след това помъкнала своята родна дъщеря навън при принца. Изплашил се принцът като видял грозното ѝ черно лице, а конете му се изправили на задните си крака, щом чули страшния ѝ глас. Принцът заповядал на дъщерята на вещицата да се прибере вкъщи и пак запитал къде е девојката със звънливия глас.

— Тук няма никой, освен нас — отговорила вещицата.

Но принцът не ѝ повярвал и почнал сам да обикаля из къщата и да търси навсякъде. Най-после открил сирачето под кацата. Зарадвал се принцът, когато видял хубавата девојка, и я отвел в двореца. Скоро след това направили богата и весела сватба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.